

137 de ani de la recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române

S-au împlinit 137 de ani de când Biserica Ortodoxă Română a fost recunoscută formal ca Biserică autocefală.

O Biserică autocefală este o Biserică ce are o conducere proprie, adică un sinod prezidat de Întâistătătorul acelei Biserici, fie patriarh, mitropolit sau arhiepiscop.

Această conducere exercită puterea bisericească deplină, cea de învățătură dogmatică, sacramentală și jurisdicțională, independent față de ierarhia oricărei alte Biserici, dar păstrând principiul egalității și coresponsabilității Bisericilor surori.

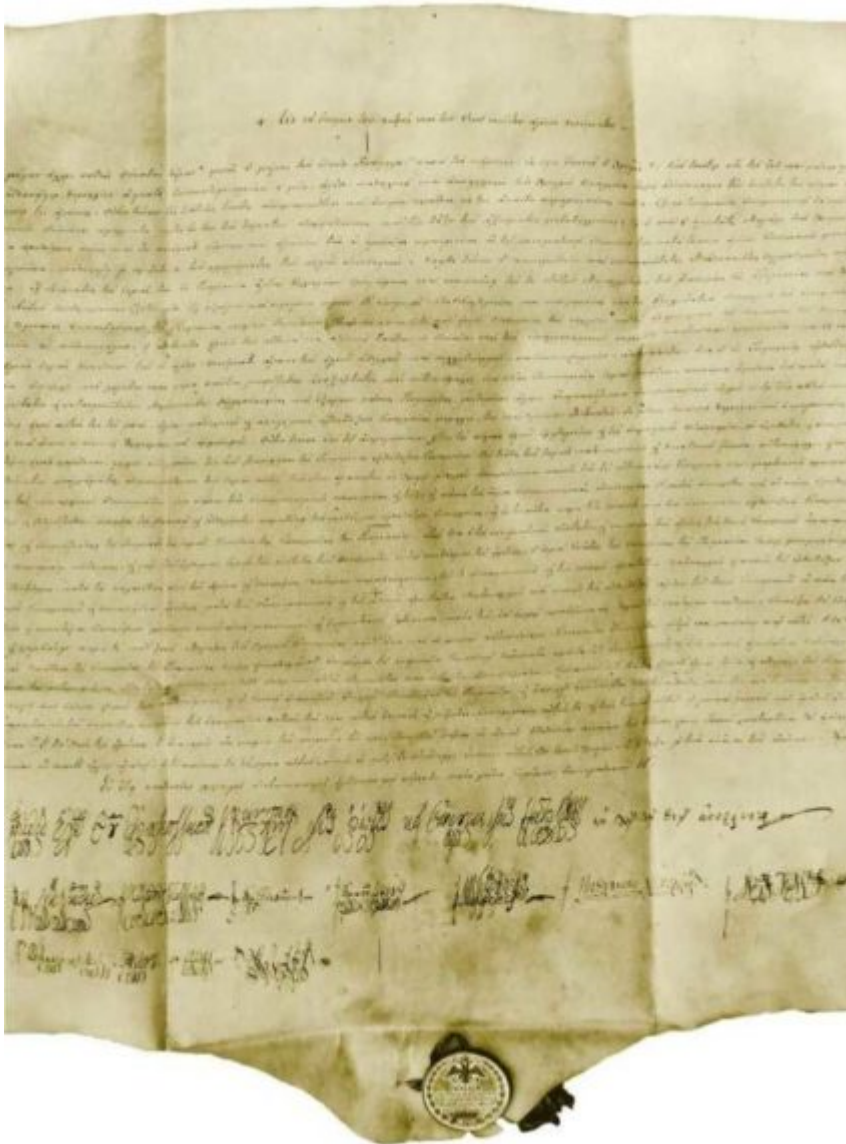
135 ani de la recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române

Pe data de 25 aprilie 1885, Patriarhul Ecumenic Ioachim al IV-lea a trimis mitropolitului primat Calinic Miclescu, în calitate de președinte al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Tomosul de autocefalie prin care „cu bucurie sufletească binecuvintează Biserica Ortodoxă Română, recunoscând-o autocefală întru toate de sine ocârmuită”.

Tot atunci, Patriarhul Ecumenic a comunicat printr-o scrisoare-enciclică tuturor Bisericilor Ortodoxe Autocefale surori recunoașterea autocefaliei acordate Bisericii

Ortodoxe Române.

Autocefalia a fost primită formal la data de 25 aprilie 1885, fiindcă cele două Biserici Ortodoxe din Țara Românească și Moldova, încă de la începutul organizării politice și ecleziastice din cele două țări românești extracarpătice, „s-au afirmat cu o independență egală autocefaliei, fără să accepte vreun amestec jurisdicțional din partea unei ierarhii bisericești din afară”, se arată în Enciclopedia Ortodoxiei Românești.

Datorită acestor drepturi, cele două mitropolii ortodoxe românești și-au exercitat cele trei puteri bisericești (învățătoarească, sacramentală și jurisdicțională) în mod liber, și anume au alcătuit și tipărit cărți de cuprins doctrinar, au apărat Ortodoxia ardeleană de acțiunile prozelitiste calvine și catolice, au introdus limba națională în cult, dar și elemente specifice în arta bisericească, au fost cârmuite de ierarhi aleși din țară, alegerea fiind doar anunțată Patriarhiei Ecumenice, au stabilit singure legi

sau norme de conducere și de organizare, toate acestea fără aprobarea prealabilă din partea unei Biserici din afară.

Spre deosebire de mitropoliile din cele două țări românești extracarpătice, Biserica din Transilvania, după dezbinarea din anul 1701 și ieșirea de sub jurisdicția Mitropoliei Ungrovlahiei, a fost subordonată Mitropoliei sârbești de Carloviț, care a avut statut de Biserică autocefală.

Din anul 1864, s-a permis ortodocșilor români transilvăneni înființarea unei Mitropolii românești, „coordinată” cu cea sârbească, deci cu statut de autocefalie.

Unirea Principatelor Române, în anul 1859, obținerea independenței după războiul din 1877, proclamarea regatului României în anul 1881, recunoașterea autocefaliei în aprilie 1885, dar și unificarea celor trei Biserici autocefale în 1919 au fost argumente principale pentru ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la rangul de Patriarhie, eveniment care a avut loc în data de 4 februarie 1925.

Pentru anul 2025, când se împlinesc 140 de ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române, dar și 100 de ani de la înființarea Patriarhiei Române, sunt pregătite o serie de canonizări și tot atunci se preconizează că va fi sfințită pictura Catedralei Naționale.

Foto credit: Basilica.ro

basilica.ro